

Razmatranja: Šesta nedjelja svetog Josipa

Šesto razmatranje za sedam nedjelja svetoga Josipa. Teme su: poteškoće i kreativnost u Josipovom životu; odgovaranje na probleme obične obitelji; prihvaćanje Božjeg svjetla u običnim stvarima.

30.01.2024.

ŽIVOT svetog Josipa nije bio bez poteškoća, velikih ili malih. Zapravo, običaj da se s većom pobožnošću živi

sedam nedjelja prije njegova
blagdana rođen je iz želje da se
razmišlja o njegovih sedam radosti,
ali i njegovih sedam žalosti. Te tuge
uključuju, na primjer, kada je Isus u
dobi od dvanaest godina ostao u
hramu u Jeruzalemu bez znanja
svojih roditelja. Kada ga je tri dana
kasnije pronašla, Marija je
uzviknula: „Sine, zašto si nam to
učinio? Eto, tvoj otac i ja žalosni smo
te tražili” (Lk 2,48). Sveto pismo je
jasno: Sveti Josip proveo je mnoge
sate u nevolji, proživljavajući
tjeskobu gubitka onoga što mu je bilo
najdraže. Još jednu njegovu žalost
vidimo kada mu anđeo govori:
„Ustani, uzmi dijete i njegovu majku,
pa bježi u Egipat i ostani ondje dok ti
ne kažem; jer Herod će tražiti dijete
da ga uništi” (Mt 2,13). To su snažne,
zastrašujuće riječi, pogotovo kada se
čuju u tami noći.

Zašto je takav pravednik morao proći
kroz ova i druga teška vremena?

Zašto se ponekad čini da ljudi koji pokušavaju raditi stvari s ljubavlju i poštenjem doživljavaju čak i više poteškoća od drugih? Kada razmišljamo o problemima s kojima se suočio sveti Josip, poput pronalaženja mjesta za boravak Svete Obitelji ili potrebe da živi kao izbjeglica, često se možemo pitati „zašto Bog nije djelovao na izravnijem i jasnijem način. Ipak, Bog djeluje kroz događaje i ljude. Josip je bio čovjek kojeg je Bog izabrao da vodi početke povijesti otkupljenja. On je bio pravo 'čudo' kojim Bog spašava dijete i njegovu majku. Bog je djelovao pouzdajući se u Josipovu kreativnu hrabrost.”[1]

Sveti Josip je znao da poteškoće nisu strane Božjim planovima, te da mogu biti prilike za rast u prisnosti s Njim i za osobni rast na mnogim područjima. Iako ih prirodno ne tražimo, teškoće nam neizbježno dolaze. I tada sveti patrijarh može

biti i uzor i zagovornik; on nas može naučiti hrabrosti i kreativnosti kako bismo svoje živote i svoja srca sve potpunije predali Bogu. Naš Gospodin ima posebnu misiju za nas u vremenima nevolje, čak i ako je ne razumijemo u potpunosti.

PROBLEMI Isusa, Marije i Josipa također su bili kao i u svakoj drugoj obitelji, poput onih koje imamo u svojim obiteljima: putovanje iz grada u grad, preseljenje u novu kuću, gubitak posla, prijetnje, sumnje... Na mnogo načina, život svetog Josipa bio je vrlo normalan, što ga čini vrlo pristupačnim za nas. „Evandjelje nam ne govori koliko su dugo Marija, Josip i dijete ostali u Egiptu. Ipak, svakako su trebali jesti, pronaći dom i posao. Ne treba puno mašte da se popune ti detalji. Sveta obitelj morala se suočiti s konkretnim problemima kao i svaka druga obitelj.” [2] Iako je istina da Bog mnoge od ovih sukoba može riješiti izravno, i tada i sada, u svojoj

božanskoj mudrosti njihovo rješavanje prepušta nama. „U Boga su mudrost i snaga; on ima savjet i razum” (Jb 12,13). Čuda koja čini su u sposobnostima koje daje svakome od nas, obogaćenima darovima Duha Svetoga.

Sveti Josemaría također je iskusio poteškoće i patnje dok je vršio svoju misiju oca i utemeljitelja: uzastopne smrti triju mlađih sestara, poniženje zbog bankrota obiteljskog posla, nesporazumi nekih bliskih rođaka, očeva smrt neposredno prije svećeničkog ređenja... Ali u isto vrijeme Bog ga je blagoslovio ljudskom i nadnaravnom otpornošću da oživi projekt koji mu je povjerio. Tako naš Gospodin radi sa svojim. I mi, u većoj ili manjoj mjeri, imamo na raspolaganju darove za „jačanje mira i sklada u dušama i društvu: toleranciju, razumijevanje, prijateljstvo i ljubav.”[3]

Imamo prekrasan primjer u svetom Josipu, koji je bio hrabar, proaktivan, pažljiv i uvijek spreman izvršiti obična čuda koja je Bog od njega tražio. A možemo pogledati i život svetog Josemarije: iako mu nikad nije nedostajalo problema, njegov duboki život vjere omogućio mu je da u svemu vidi Božju ruku.

SV. JOSEMARÍA JE UČIO da običan život može biti prilika za susret s Bogom, jer postoji „nešto sveto, nešto božansko, skriveno u najobičnijim situacijama, a na svakome od vas je da to otkrije." [4] Stoga je svačiji život prožet božanskim smislom; približavamo se Bogu kroz čudo običnog. Bog se želi diskretno sakriti u uobičajenim stvarima našeg vremena, ne namećući se, kako bi nam ostavio istinsku slobodu da ga tražimo. A male poteškoće svakog dana dio su običnog života: stvari koje ne idu kako je planirano, odnosi koji ne uspijevaju, neočekivane

komplikacije na poslu, itd. „Suočeni s poteškoćama, možemo ili odustati i otići, ili se nekako baviti time.

Ponekad poteškoće izvlače resurse za koje nismo ni mislili da ih imamo.”[5]

Ove okolnosti također mogu biti prilika da od Boga zatražimo više svjetla. Nude nam mogućnost jačanja našeg dijaloga i prisnosti s njim kako bismo mogli izvršiti njegov plan ljubavi u našim okolnostima. Kao što je Josip uvijek primao riječ koja mu je bila potrebna kako bi se suočio sa svojim poteškoćama i brinuo za Svetu obitelj, tako i mi možemo iskusiti Božju blizinu i čuti njegov glas koji nas potiče da ponudimo razumijevanje, mir, snagu i ohrabrenje onima kojima je to potrebno. „Od Josipa moramo naučiti istu brigu i odgovornost: ljubiti Dijete i njegovu majku; ljubiti sakramente i milosrđe; ljubiti Crkvu i siromahe. U

svakoj od ovih stvarnosti uvijek postoji Dijete i njegova majka.” [6]

[1] Papa Franjo, Patris corde, br. 5.

[2] Papa Franjo, Patris corde, br. 5.

[3] Sveti Josemaría, Pismo br. 3, br. 38.

[4] Sveti Josemaría, Razgovori, br. 114.

[5] Papa Franjo, Patris corde, br. 5.

[6] Ibid.